

Sygn. akt V KK 357/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Siwek

w sprawie **G. Z.**

skazanego za czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo Własności Przemysłowej i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt XII K [...]

uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w pkt III oraz związane z nim rozstrzygnięcie zawarte w pkt IV; a nadto rozstrzygnięcie dotyczące przepadku dowodu rzeczowego zawarte w pkt VI – i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

G. Z. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 2 lutego 2019 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą na terenie ul. K., „*dokonał obrotu towarem oznaczonym podrobionymi znakami towarowymi, a mianowicie sprzedał P. S. towar w postaci agregatu prądotwórczego oznaczonego podrobionym znakiem towarowym, którego nie miał prawa używać, firmy H., czym działa na szkodę H. z/s w Tokio, Japonia, reprezentowanej przez adwokata A. T. z »D.« sp. k. z/s w W., powodując straty o łącznej wartości 9.990,00 złotych*”,
tj. o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo Własności Przemysłowej;
2. w dniu 23 lutego 2019 r. we W. na terenie parkingu przy ul. K., „*usiłował dokonać obrotu towarem oznaczonym podrobionymi znakami towarowymi w postaci czterech agregatów prądotwórczych oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, których nie miał prawa używać, firmy H., czym dział na szkodę H. z/s w T. , Japonia, reprezentowanej przez adwokata A. T. z »D.« sp. k. z/s w W., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez policję*”,
tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo Własności Przemysłowej.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt XII K (...):

1. w pkt I uznał oskarżonego G. Z. winnym popełnienia czynu opisanego w pkt 1, tj. popełnienia przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej i za to na podstawie art. 305 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
2. w pkt II uznał oskarżonego G. Z. winnym popełnienia czynu opisanego w pkt 2, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej i za to na podstawie art. 305 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia

- wolności, zobowiązując oskarżonego do nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
3. w pkt III, na podstawie „art. 85 k.k.” i art. 86 § 1 k.k., połączył oskarżonemu G. Z. wyżej orzeczone wobec niego kary ograniczenia wolności i wymierzył mu karę łączną 8 miesięcy ograniczenia wolności;
 4. w pkt IV, na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniach od 23 lutego 2019 r., (godz. 10:20) do 24 lutego 2019 r. (godz. 12:00), przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;
 5. w pkt V, na podstawie art. 44 § 1 k.k., orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją nr 1 i 2 na k. 49 akt sprawy;
 6. w pkt VI orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją nr 3 na k. 49 akt sprawy;
 7. w pkt VII orzekł o kosztach procesu;

W sprawie nie toczyło się postępowanie odwoławcze i przedmiotowy wyrok uprawomocnił się w dniu 22 czerwca 2021 r.

Kasację od ww. wyroku Sądu Rejonowego, na niekorzyść skazanego, wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając to orzeczenie „w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz o przepadku”.

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na:

1. orzeczeniu wobec G. Z. łącznej kary 8 miesięcy ograniczenia wolności – w miejsce orzeczonych jednostkowych kar ograniczenia wolności w wymiarze po 6 miesięcy każda, ze zobowiązaniem oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin w stosunku miesięcznym – bez jednoczesnego określenia na nowo wobec oskarżonego obowiązku i wymiaru czasu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne albo też wysokości potrącenia z wynagrodzenia za

pracę, w następstwie czego doszło do rażącej obrazy przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 86 § 3 k.k., skutkującej niemożnością prawidłowego wykonania wyroku;

2. orzeczeniu w pkt VI wyroku przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci faktury zakupu, opisanej w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją nr 3 na k. 49 akt sprawy, bez jednoczesnego podania jakiegokolwiek podstawy prawnej rozstrzygnięcia w tym przedmiocie.

Zarzucając powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, iż zaskarżone orzeczenie wydane zostało z rażącym naruszeniem przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 86 § 3 k.k. Zgodnie z tym przepisem, wymierzając karę łączną ograniczenia wolności, sąd określa na nowo obowiązki lub wymiar potrącenia, o których mowa w art. 34 § 1a k.k., a także może nałożyć na sprawcę obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 2-7a k.k., jak również orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k.

Jasna treść przywołanej regulacji wskazuje, że w sytuacji łączenia kar ograniczenia wolności należy określić postać kary łącznej, tj. czy będzie polegała na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, czy też na potrąceniu wynagrodzenia za pracę (art. 34 § 1a k.k.) – i stosownie do tego wskazać, mając na uwadze treść art. 86 § 1 k.k., wymiar godzin wykonywania przez skazanego w stosunku miesięcznym nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne (art. 35 § 1 k.k.), względnie wysokość potrącenia z wynagrodzenia za pracę (art. 34 § 1a pkt 4 k.k.).

W niniejszej sprawie, wyżej przedstawionych reguł odnoszących się do kwestii łączenia kar nie zachowano, albowiem Sąd Rejonowy wymierzając skazanemu w pkt III wyroku karę łączną 8 miesięcy ograniczenia wolności, w ogóle nie wskazał na czym ta kara ma polegać, a zatem czy na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, czy też na potrącaniu

wynagrodzenia za pracę (art. 34 § 1a.k.k.). W konsekwencji sąd orzekający nie określił też elementów dotyczących jej wymiaru (art. 35 § 1 k.k., art. 34 § 1a pkt 4 k.k.).

Podzielić należy zatem stanowisko, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego z pkt III zaskarżonego wyroku o połączeniu jednostkowych kar ograniczania wolności, czyni orzeczoną karę łączną niewykonalną i stanowi rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść wyroku.

Stwierdzając powyższe uchybienie, Sąd Najwyższy przychylił się również do zarzutu kasacji w przedmiocie rozstrzygnięcia zawartego w pkt VI wyroku (tj. przepadku na rzecz Skarbu Państwa i zarządzenia pozostawienia w aktach sprawy dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją nr 3 na k. 49 akt sprawy – faktury VAT), albowiem nie zawiera ono podstawy prawnej, na której zostało oparte i w konsekwencji uniemożliwia kontrolę jego prawidłowości, co może mieć istotny wpływ na treść wyroku w tym zakresie.

W konsekwencji powyższego, Sąd Najwyższy uchylił wyrok w zaskarżonej części, tj. rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w pkt III oraz związane z nim rozstrzygnięcie z pkt IV, gdyż było ono integralnie powiązane z orzeczoną karą łączną; a nadto rozstrzygnięcie dotyczące przepadku dowodu rzeczowego zawarte w pkt VI – i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy miał też na uwadze inne odnotowane przez Prokuratora Generalnego uchybienia, które – jak słusznie skonstatował skarżący – nie mają wpływu na treść zaskarżonego wyroku i dlatego nie objęto ich przedmiotem wniesionej kasacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.